భూతాల పుట్టిల్లు

★

శ్రీ బలివాడ కాంతారావు

(రైలు పోతున్న శబ్దం ... విజిల్ వినిపిస్తుంది. కొద్దిసేపట్లో రైలు ఆగుతుంది. మనుష్యులు ఎక్కి దిగుతున్న శబ్దం)

(ఇంతలో అడుక్కొనే వానిపాట వినిపిస్తుంది)

అ: జీవులెనుబదినాల్గులక్షల
చావుపుట్టుక లిక్కడా
ఎవరు చేసిన పాపకర్మం
బనుభవించే దక్కడా?

(రాను రాను శబ్దం దగ్గరౌతుంది)

బాబయ్యా కాళ్లు లేని
అనాదుణ్ణి బాబయ్యా
కష్టపడి పనిచేసుకోలేని
దీనుణ్ణి బాబయ్యా
మీరే తల్లీ దండ్రీ బాబయ్యా
ఈ దిక్కు లేనివాణ్ణి చూచి
కనికరించండి బాబయ్యా......

(భర్తదగ్గరగా వచ్చి) బాబయ్యా...

భ: చిల్లరలేదు వెళ్లవోయ్.

అ: బాబూ దిక్కు లేని పచ్చినిబాబయ్యా...

భ: వెళ్ళమని చెప్పలేదూ?

అ: అమ్మా తల్లీ మీలాంటి తల్లులు యీ బొట్ట వాణ్ణి పోషించాలమ్మా...

భా: ఇదిగో...

అ: చిల్లరలేదు తల్లీ...

భా: అక్కర్లేదు తీసుకో.

అ: లచ్చిమీతల్లి...(రానురాను బాబయ్యా తల్లీ అమ్మా అన్నమాటలు దూరమైపోతాయ్)

భ: ఈరోజుల్లో నీలా అణా లే ధర్మం చెయ్యాలి. లేదంటే వాళ్ళూ పొగడరు.

భా: అదేంటండీ ఆమాట ? వాడిదగ్గర తిరిగి ఎలా తీసుకుంటాం...

(రైలు నడుస్తూనే వుంటుంది)

తాత: [కొద్దిగాదగ్గి దగ్గరగా వచ్చి కూర్చుంటూ పొడుంపట్టు పీల్చి] ఏవూరెల్తారు బాబూ?

భ: విజవాయడండీ?

తా: అత్తవారింటికా?

భ: పట్నంపిల్లలా కనిపిస్తోందండీ మీకంటికి?

తా: అమ్మాయి కేంలోటుబాబూ?

భ: వద్దు వద్దంటే మేనరికమని కట్టిపెట్టారండీ? చాకలిపద్దు తప్పులేకుండా వేస్తే యికనేం?

తా: గుణం ప్రధానంగానీ...

భ: తాతగారూ మీరూ పల్లెటూరు మనిషిలా ఉన్నారు...

తా: అవును. అయితే...

భ: పల్లెటూరు వాళ్ళను పొగడకుండా వుంటారూ?

తాత: నాయనా వయసుమళ్లినవాణ్ని. ఈనాడు నీతో చెప్తున్నాను. భార్య నలా తూలనాడకూడదు. ఆ మంగళసూత్రం కట్టాక యిద్దరూ ఒకరినొకరు అన్యోన్యంగా...

భ: దానిమాటకేం లేండి.

తాత: అమ్మాయికేం కొదవ ముఖంలో లాలిత్యమైన పసుపు కుంకుమ కళవుంది నాయనా...(భార్య వైపు తిరిగి) అమ్మాయ్ చిన్న బుచ్చుకోక ... ఏదో కాలక్షేపానికి అంటుంటారు...(మళ్లీ భర్త సిగరెట్ వెలిగిస్తాడు)

తా: విజయవాడ వుద్యోగ ధర్మం మీదేనా వెళ్లేది?

భ: అవునండీ ఏలూరులో వుండేవాణ్ని విజయవాడలో ఒక స్నేహితుడున్నాడు. ఇల్లు చూడమన్నా...కుటుంబంతో వచ్చేమని వ్రాశాడు... అంచేత...

తా: మంచిచోటుకే బదిలీ అయ్యింది.

(రైలు విజిలు వినిపిస్తుంది)

తా: పేపరుభోగట్టా లేవిఁటి నాయనా?

భ: ఏం వున్నాయ్ తాతగారూ ? ప్రపంచం యింకా ఎన్నాళ్లో ఉండేటట్లు లేదు.

తాత: అంత భయపడటానికి యేం ప్రళయం వచ్చేసింది బాబూ?

భ: తాతగారూ ? ప్రపంచం బాగా మారిపోయిందండీ. అసూయ అనుమాలతో నిండిపోయిన వాళ్ళు ఎంతకాలం యీ ప్రపంచాన్ని వుద్ధరిస్తారండీ ?

తా: దుష్టసంహరణ శిష్టరక్షణ అనాదినుంచీ వచ్చేదేను. అది దేవునిపని.

భ: అవేవి మనం కళ్ళతో చూటలేదు. కళ్లతో చూసిందే నిజం. ఆ కాలం వేరు యీకాలం వేరులెండి.

తా: పొరపాటు నాయనా. ఆశక్తి బ్రహ్మాండమంతా వ్యాపించివుంది ఆ దైవశక్తికి మించిం దేమీ లేదు...

భ: ఆఁ మీరన్న దేవుడు ఆకాలంలో బాణాలూ, కర్రలతో పోట్లాడుకున్నారు, కాబట్టి లొంగదీశాడు. యీకాలంలోనో?

తా: ఈ కాలానికి తగ్గ అవతారం యెత్తుతాడు ... ప్రపంచంలో పాపపుణ్యాలు రెండూ ఉంటాయి. పాపం ఎప్పుడు హెచ్చయిందో నరునికి అణచేశక్తి వుండదు. అప్పుడే దైవబలం అవసరం వస్తుంది...

భ: మనమంతా పాత మెదడుతో కొత్తయుగాన్ని అర్థంచేసుకోబోతామండీ. గడచిన యుగాలన్నీ ఒక ప్రక్కను, క్రిందటియేభైయేళ్లూ ఇంకొకప్రక్క వేసి తూస్తే యీ ఏభైయేళ్ళ వేపే బరువుగా వుంటుంది. ఈ ఆటం యుగంలో దేవుడని పట్టుకూర్చోక్కరోండీ......

తా : అదీ అనకండా వుండలేను. చూడు నాయనా. పాపస్వరూపుడైనసోమకుడు సముద్రంలో దాగుంటే మత్స్యావతారం యెత్తలేదా? రాక్షసుల పాపం హెచ్చిపోయి మానవకోటి బాధ పడుతుంటే మనిషిజన్మయెత్తి రాక్షససంహారంచేసి రామరాజ్యం స్థాపించలేదా? సిద్ధయజ్ఞయాగాలు చేస్తేగానీ దేవుడు కరుణించడని సామాన్యుణ్ని దేవుడికి దూరంచేశారు ఆనాడు బ్రాహ్మణులు. అప్పుడు రాచకుటుంబంలో బుద్ధుడై అవతరించి యీనాటికీ నిలిచే కర్మసిద్ధాంతాన్ని ప్రసాదించలేదా? అలానే యీ యుగానికి సరిపడ్డరూపులో ఆశక్తి అవతరిస్తుంది ... (రైలు ఆగుతుంది)

తా: (లేచిపోతూ) మావూరు వచ్చింది వస్తాను నాయనా...(రైలు దిగి) మీకింకా రెండుస్టేషన్లేగం మధ్యను...

భ: ఆఁ.

తా: వస్తాను అమ్మాయ్.

(గంటలు, విజిలు; రైలు కదులుతుంది)

భా: తాతగారు యెంతబాగా చెప్పారండీ? బాగా చదువుకున్న ఆయనలా వున్నారు.

భ: నీ మొహం పల్లెటూర్లో కళ్ళు మూసుకొని కూర్చున్నాడేమో ప్రపంచంగూర్చి యేం తెలుసు?

భా: ఏం తెలియకపోతే అంతగా చెప్తారండీ ?

భ: ఈ పెద్ద ప్రపంచం చిన్నదైపోయిం దని ఆ ముసలాడి కేం తెలుసు ? మరో నిమిషానికి యీచిన్నది కూలిపోదనిమాత్రం చెప్పలేం?

భా: వెళ్లండీ ఇళ్లు కూలిపోతాయిగానీ ప్రపంచం కూలిపోతుందా?

భ: నివ్వీకాలంలో పొరపాటున పుట్టేశావులే...

భా: అనండి...(సిగరెట్ వెలిగిస్తాడు)

భ: ఈమాటల్లోపడి — చూశావా? వాడెలా మన సామాన్లవేపు పరీక్షించి చూస్తున్నాడో... మనిషివాటంచూస్తే దొంగలా ఉన్నాడు—సామాన్ల వేపు చూస్తాండు... నేను చదువుకుంటున్నాగా...

భా: చాలా అమాయకుడిలా వున్నాడండీ...

భ: దొంగ లలానే వుంటారులే...

భా: ఎందుకండీ రామరామ...

భ: భలేవేదాంతం నేర్చావులేగానీ ... అటు చూస్తుండు...

(పేపరుమీద దృష్టి పోనిస్తాడు...రైలు కదులుతూనే వుంటుంది. రైలు ఆగుతుంది ... విజయవాడ విజయవాడ అన్నశబ్దం కోలాహలం వినిపిస్తుంది)

భ: కూలీ! ఏయ్ కూలీ ఇంకో యిద్దర్ని తీసుకురా అదిగో అటువేపున్న సామాన్లు దించేయ్ ... నడు...సామాన్లన్నీ వున్నట్టేనా?

భా: ఆఁ.

భ: పోదాం మరి...(నడుస్తారు)

బాబూ! ఓబాబూ! (కేకలు వినిపిస్తయ్...)

(ఆ కేక వేసిన మనిషి రైలు పెట్టెనుంచి పరుగెత్తుకువచ్చి)

ఆమనిషి: ఈ సిన్నపెట్టె మీదినాగే వుంది బాబూ?

భ: మాదే...

ఆ మనిషి: మీ సామాన్లున్న కాసే ఆమూలకుంది బాబూ...మీదే అయ్యుండాలనీ...(పెట్టె అందిచ్చి) వస్తానుబాబూ...(వెళిపోతాడు)

భా: పాపం వాడిని దొంగ అన్నారండీ...

భ: చూడు ఇంకేం మరచిపోలేదేమో?

భా: ఇంకేం లేదులెండి...

(విరామం ... ఇంట్లో అంగటి వరండాలో కుర్చీవేసుకొని భర్త కూర్చొని వుంటాడు. రాత్రి పదిగంటలైంది...పదిగంటలు వినిపిస్తాయ్)

భా: (లోనుంచివస్తూ) ఏమండి పది దాటినా యింకా బయట కూర్చున్నారేం.

భ: (జవాబులేదు)

భా: అంతా యిప్పటికి తెమిలింది ... ఇల్లు చాలా బాగుందిసుమండీ...

భ: (మెల్లగా) బావుంది ... (దూరంనుండి రేడియోసంగీతం వినిపిసుంది)

భా: విన్నారా? ఆ పాట ఎంత హాయిగా వుంది.

భ: ఉఁ ఉఁ వుంటుంది...

భా: నాకు మంగళహారతి తప్పించి ఇంకేం రాదుగా—వెక్కిరించినా పడ్తాను...

భ: చూశావా వాడింటివేపు?

భా: ఏం వుంది?

భ: నీకేం కనిపిస్తుందిలే...

భా: అదేంటండీ నాకు కళ్ళు లేవంటారా?

భ: చూడు ఆమేడ, ఆ రేడియో, కారుషెడ్ ఇవన్నీ కష్టపడే గడించాడంటావా?

భా: గడించకపోతే వూరకే అవన్నీ వస్తాయండీ?

భ: కష్టపడేవాడు యివన్నీ యెప్పుడూ గడించలేడనుకో...వాళ్ళకడుపే సముద్రంలావుంటుంది... మనలా...

భా: మనకేం? అయినా ఒకరి అదృష్టం ఒకరికెలా వస్తుందండీ?

భ: అలా అనుకోని కూర్చోవటమే నీకు తెలుసు...

భా: కాదండీ అదృష్టవుంటే మీరు రేప్రొద్దున్న పెద్ద జీతగాళ్ళు కాకూడదూ?

భ: ఈ వేదాంతంలో పడే వెఱ్ఱివాళ్లమై పోయాం?

భా: నే మాటాడితే సరి వేదాంతం అంటారు. మీరూ కష్టపడుతున్నారు. మీకంటే హెచ్చు నేను ఇంట్లో కష్టపడుతున్నాను. అయితే మీలా నాకు జీతం ఇస్తున్నారా?

భ: బలేప్రశ్నలే తెలివితేటలు హెచ్చిపోతున్నాయిగానీ...

భా: అనండి ... బడలికగాఉంది నే పడుకుంటాను...

(కొద్దిగా విరామం) గడియారం పదకొండు కొట్టుంది.

భ: (లేచి తలుపులువేసినచప్పుడు. తనలో) పాపం దెయ్యాలకొంపనితెలిస్తే యిలా పడుకోనేది కాదేమో? ...ఆఁ ఇది దెయ్యాల కొంపా? ఛా... దెయ్యాలేమిటి దెయ్యాలు? మానవత్వంలేని మనుషులే దెయ్యాలు...

(మంచంమీద చారపడి) దెయ్యాలా? ఉంటాయా? లేకపోతే ఆఁ దెయ్యాలుండటవేవిఁటి?

మనలో -వెధవ అనుమానాలుగానీ...(మంచం పందిరి కదిలిన చప్పుడు)

ఆఁ! ఛీఛీ పిరికివాడిలా అవుతున్నానే, నేనేం పిరికివాడ్నీ? జడుపే దెయ్యాలని తెచ్చిపెట్టుందిగానీ ...నాలా ధైర్యంగావుంటే వాడికేం దెయ్యాలు? ఇంతకీ దెయ్యాలంటూ వున్నాయా అని? (పెద్ద నిట్టూర్పు) ఉండకపోతే ఆపదం ఎందుకు పుట్టింది? ఇంగ్లీషులోకూడా వుందే? వాళ్లలో యీనమ్మకాలు లేవేమో? లేకపోవటమేమిటి... హేమ్లెట్‌లో రాజు దెయ్యం కాలేదూ?

(మళ్ళీ సర్దుకొని పడుకొని)

ఇంతమందీ తెలివితక్కువవాళ్ళా? ఎవరూ యీ కొంపలో దిగలేదంటే కొంతలో కొంతైనా నిజంవుంటుందీ? ఆఁ, ధైర్యం వుంటే ఏ దెయ్యాలేం చేస్తాయ్...అందులో నాది రాక్షసగణం — మొగాళ్ళని దెయ్యాలేంచేస్తాయి?

(కొద్దిగా విరామం)

ఛాఛా... నేనేంటీ ఇలా తలచుకున్నా? ఆ దెయ్యాల సత్తువెంతో నేనూ చూస్తాను? ఈ దెబ్బతో ఈ దెయ్యాలు పారిపోవాలి?...హో హో హో (నవ్వు) దెయ్యాలంటూ వుంటే...బలే చెత్త ఆలోచనలో పడ్డానే...హో హో హో మనసా...వెర్రి ఆలోచనలు మాని పడుకో (కొద్ది విరామం)

ఉన్నా దెయ్యాలు మనుషులని చంపేస్తాయా? ఛా ఛా దెయ్యాలేవిఁటి దెయ్యాలు? ఇంత తెలివి మాలినవాడి నయ్యానే...

(పంౘ్రెండు గంటలు వినిపిస్తాయి—పంౘ్రెండైందే పడుకుంటాను...నిద్రపోతాడు...మంచిరాత్రి మీద కలవస్తుంది)

భ: (నిద్దల్లో) హు హూ హూ దెయ్యం! దెయ్యం! ఛా ఛా ఛా దెయ్యంయేంటి దెయ్యం... నాది రాక్షసగణం ... హు హూ ... దెయ్యావేఁ దెయ్యావేఁ...ఏయ్ ఎవరు నివ్వు...నివ్వు...

దెయ్యం: (ఏడుస్తూ) నీకుంది నాకులేదు... నీకుంది నాకులేదు...

భ: నా నాకు భయములేదు...ఉఁ చెప్పు నీ పేరు?

దె: నీకుంది నాకులేదు...నీకుంది నాకులేదు...

భ: పేరు చెప్పు...లేదంటే నిన్నేంచేస్తానో చూడు...అబ్బబ్బే...ఇంకొకటి వచ్చిందే...హు హు హూ...

దె: నీకుంది నాకులేదు...నీకుంది నాకులేదు...

భ: నీ పేరేమిటి చెప్పు...కామినివా మోహినివా?

రెండో దె: (బొంగురు గొంతుకతో) నేను గొప్పవాడ్ని... నేను గొప్పవాడ్ని...

భ: గొప్పవాడివా? గొప్పవాడివైతే దెయ్యం యెలా అయ్యావ్?

రెం. దె: నేను గొప్పవాడ్ని...నేను గొప్ప వాడ్ని... నేను...

భ: (కోపంగా) ఆగు ... నీపేరు చెప్పు ... చెప్తావా లేదా? నాకిప్పుడు భయంలేదు...అయ్యో? యింకో దెయ్యం వచ్చిందే? వందలు కాదు వేలు దెయ్యాలు రానీ...నాకు భయంలేదు...నీపేరేమిటి? ...పోలమ్మ నీలమ్మ...

మూ. దె: (అనుమానంగా) నివ్వు దొంగ... నివ్వే దొంగ...నివ్వే నివ్వే...

భ: ఏమన్నావ్? నేనా... నేనా దొంగని... ఒళ్ళు దగ్గరవుంచుకొని మాట్లాడు...

మూ. దె: నీవ్వే దొంగ నివ్వే నివ్వే...

భ: పేల్చేస్తాను జాగ్రత్త...నాకు దెయ్యాలంటే భయంలేదు...ఉహు...హూ తెలిసిందా? అమ్మో యింకో దెయ్యం వచ్చిందే...ఏయ్ ఏయ్...

నా: దె: (సంతోషంగా) ఇది నాకు...ఇది నాకు...ఇదీ నాకే...ఇదీ నాకే...

భ: అబ్బో...నవ్వుతున్నావే...మీ నలుగురిని యిలా విడిచిపెట్టను పేర్లు చెప్పండి...

నా: దె: (ఒక్కసారిగా) (ఏడుస్తూ) నీకుంది నాకులేదు నీకుంది నాకులేదు...(బొంగురుగా) నేను గొప్పవాడ్ని... నేనుగొప్పవాడ్ని... (అనుమానంగా) నివ్వే దొంగ...నివ్వే దొంగ...(సంతోషంగా) ఇదీ నాకే...ఇదీ నాకే...

భ: (వెకిరిక్కిస్తూ) చెప్పకపోతే పేల్చేస్తాను... దెయ్యాలంటే నాకు భయంలేదు...ఢాం ఢాం ఇంకా ఉంటాయా? హో...హో హో ఇంకేం దెయ్యాలు? హో హో...హో నేనెంత పిచ్చివాడిన్ని? దెయ్యాలేమిటి? దెయ్యాలు? దెయ్యాలెక్కడున్నాయ్...

నా: దె: (సహజ స్వరాలతో) నీలో నే నీలో నే...

భ: ఆఁ నాలోనా? నాలో దెయ్యాలా? ఛీ ఛీ నాలో దెయ్యాలేవిఁటి?

నా: దె: నీలో నే...నీ నీలో నే...

భ: నాలో దెయ్యాలుండటానికి వీల్లేదు... దెయ్యాలంటే నాకు భయంలేదు...ఉంటే మీ పేర్లు చెప్పండి...మిమ్మల్ని యేం చెస్తానో?

నా: దె: (సహజ స్వరాలు వినిపిస్తాయి)

భ: ఎవరు మీరు నాలో ఉండటానికి మీకేం అధికారం వుంది? మీ పేర్లు చెప్తారా? లేదా?... కామినీయా...మోహినియా? ఎవరు?

నా: దె: అ అ అ...(అ...అని అరుస్తాయ్)

భ: (కటువుగా) పేర్లు చెప్తారా లేదా?

నా: దె: అ అ అ...

భ: (వెక్కిరిస్తూ) అ అ అ పిరికి పిరికి మిమ్మల్ని యిలా విడిచిపెట్టను. ఆటంబాంబులతో పేల్చేస్తాను ...మీ శవాల్ని కాకుల గెద్దలకు వేస్తాను...

నా: దె: (సమాజ సర్వాలు వినిపిస్తాయి)

భ: (అరుస్తాడు) చంపేస్తాన్...హు హు భ చంపేస్తాన్...హు హు.

భార్య: ఏవండోయ్ ఏవండోయ్ అలా అరుస్తున్నారేం? లేవండి లేవండి తెల్లారింది...

భ: (ఒళ్ళు విరుచుకుంటూంటే)

భా: కలగాని కన్నారా?

భ: (ఆవులింతలు తీసుకుంటూ) అబ్బే...యేమీ లేదు...

భా: (చెంబుతో నీరుతెచ్చి) లేవండి వేగం పళ్లుతోముకుంటే వేడినీరు పెట్టాను స్నానం చేద్దురుగానీ...ఏదీ అగ్గిపెట్టె ఒకసారి యివ్వండి...

భ: (సిగరెట్ వెలిగించి) ఉఁ (అంటూ అగ్గిపెట్టె అందిస్తాడు...భార్య పెరటికు వెళ్తుంది)

(కొద్ది విరామం)

భ: (తనలో) కల...చాలా వింతగావుందే... దెయ్యాలు ఎంత భయంకరంగా వున్నాయ్...నిజంగా అవి దెయ్యాలే? అయితే వీటికి...యేడుపు సంతోషం ...ఇవన్నీ ఎలావచ్చాయ్? మాయమయిపోయి... నాలో ఉన్నాయన్నాయి...నాలోనా? దెయ్యాలా? ఛా పేర్లడిగితే...అన్నీ అ అన్నాయే. అ అన్న పేరుతో ఏ మైనా దెయ్యాలున్నాయా? యేం ఉన్నాయ్ ఒకటి నివ్వుదొంగ నివ్వే దొంగ అంటే ...నేను దొంగనా? అలా అందుకంది? దాని మన స్తత్వం ఒకరిని అనుమానించడమా? దెయ్యాలు అనుమానిస్తాయా? ఓ యెస్ పేరడిగితే అ అందిగా ...అ దెయ్యం అనుమానం అనే దెయ్యమేమో? అయ్యుండాలి? అనుమానం పెనుభూతమని పెద్దలన్నారుగా? అయితే...నాలో యీ భూతంవుందా? నాలోనా?

అంతరాత్మ: ఉందీ...నీలో వుందీ...రైల్లో ఒక అమాయకుడ్ని దొంగని అనుమానించావ్ చూడు నీ భార్య...

భ. (తనలో) అవును...అది అనుమానించలేదే ...యింకో దెయ్యం నీకుంది నాకులేదంది అయితే అది...అసూయ నాలో యేం అసూయలేదే...

అం: ఉందీ నీలో ఉందీ ఎదురింటాయనకు రేడియో కారు ఉందని నిజం తెలుసుకోకుండా దోచాడన్నావ్...నీలో ఆ అసూయవుంది...చూడు నీ పెళ్ళాం...

భ: (తనలో) అవునవును...అది అలా అనవద్దంది...ఇంకో దెయ్యం ఇది నాకే...ఇది నాకే అంది ...అత్యాశ...అబ్బబ్బే నాలో ఎక్కడుందీ?

అం: ఉందీ...నీలో వుందీ...రెండు కేప్‌స్టన్ సిగరెట్ పెట్టెలు కొన్నావ్...కానీ చొట్టవాడికి కానీలేదని పొమ్మన్నావ్...నీదగ్గర ఉన్న అణా యిస్తే నీకు పోయేదేమీలేదుగా...కానీ చూడు నివ్వు తూలనాడే నీ పెళ్లం...

భ: (తనలో) అవును...అది అణా యిస్తే వెటకారంగా చూశాను...ఇంకో దెయ్యం...బొంగురు గొంతుకది...అహంభావం...నాలో అహంభావం లేనే లేదే?

అం: ఉందీ...నీలో వుందీ...తాతగారికన్నా బాగా చదువుకున్నానని అహంభావం చూపించావ్ ...చూడు నువ్వు మొద్దుఅని నలుగురితో చాటిన భార్య...

భ: (తనలో) ఉష్...ఈ దెయ్యాలన్నీ నిజంగా నాలో వున్నాయీ? నమ్మలేను...నమ్మలేను...

అం: నమ్మూ నమ్మకపో...నీలో వున్నాయ్ ...లేదనుకుంటే నిన్ను నివ్వే మోసం చేసుకుంటున్నావ్?

భ: (తనలో) ఉన్నాయా? వుంటే నాలో ఏ కొద్దిగానో ఉంటాయి. నాయీ అసూయ అహంభావం అత్యాశ, అనుమానాలూ ఈ ప్రపంచాన్ని పాడుచేసే వర్తకులు రాజకీయవాదులుకున్న దాంట్లో ఎన్నోవంతు? ఒక కోటి వంతుల్లో ఒక్కటైనా కాదేమో? అలాంటప్పుడు ఈ దెయ్యాలు వాళ్ళందరిలో వుండాలి గానీ...నాలో వుండడమేమిటి?

అం: ఉన్నాయి...నీలో తక్కువగా వాళ్లలో హెచ్చుగా ఈ దెయ్యాలు ఎప్పుడూ ఉండవు...

వాళ్లలో యెలావున్నాయో నీలోను అలానే వున్నాయి.

భ: (తనలో) అదెలా? ఛా ఛా...

అం: నివ్వు ఛా అనూ ఛీ అనూ ఉండే అందరిలోనూ ఒక్కలానే ఉంటాయి. నీ తక్కువహోదా బట్టి...వీనివల్ల హెచ్చుమందికి అపకారం జరుగలేదు. రాజ్యాలు నడిపేవాళ్ళలో యీ అసూయ అహంభావం అత్యాశ, అనుమానమనే దెయ్యాలు వుంటే ప్రపంచమంతా అపకారంతోనే నిండిపోతుంది...నిన్నే రేపు ప్రొద్దున్న ప్రధానమంత్రిని చేస్తే దేశప్రజలంతా నీయీ దెయ్యాలవల్ల బాధపడతారు...ఇక నివ్వుపడిన ఆరాటంగూర్చి ఆలోచించు...

భ: (పెద్ద నిట్టూర్పు విడుస్తాడు)

బిచ్చగాడు: (బయట కేక వినిపిస్తుంది) అమ్మా తల్లీ...యీ అనాదోడికి బిచ్చమెయ్యండమ్మా...

భార్య: (పెరటనుంచి వస్తూ) అదేంటండీ...యింకా అలానే కూర్చున్నారు. నీరు కాగిపోయాయ్...వేగంగా లేవండి...

(అంగటికి నడిచి బిక్షవేస్తుంది)

బిచ్చ: పొరుగమ్మ అప్పుడే తెల్లారిందా అని పొమ్మందమ్మా...మా తల్లి ... లచ్చిమీదేవమ్మా...దోసెడు బియ్యం యేసిన యేతల్లినీ సూడనేదు...

భా: యేదో నాకు కలిగింది తాతా...

బిచ్చ: అలా గనుకున్న తల్లులుంటే మాబోంటోలికి బుక్కెడు గంజి...మంచితల్లివి...బాబుతో సెప్పి భూతవైద్దుగుడిదగ్గిర తావేజు కట్టించుకో తల్లీ...

భా. తావేజు నాకెందుకు?ఇదేమిటి తాతా...

బిచ్చ: దిక్కుమాలిన కాలమమ్మా...ఇల్లా కరునైతే...

భా: నాకేం అర్థంకాలేదు...ఏమిటి తాతా? సరిగ్గా చెప్పూ...

బిచ్చ: (వెళ్ళిపోతూ) దెయ్యాల కొంపమ్మా యిదీ...

భా: హాఁ ఇది దెయ్యాలకొంపా? (లోనికిపోతూ) ఏవండోయ్? దెయ్యాలకొంపలోనా నన్ను తెచ్చిపెట్టారు? నేనొక్క నిమిషం వుండలేనండో...

భ: (జవాబు లేదు)

భా: వూరుకుంటారేవండీ? పెంకుటిల్లు దొరక్కపోతే పోయింది? ఎక్కడైనా ఒకపాకైనా చూడండి. నేనీ దెయ్యాలకొంపలో వుండనంటే వుండను.

భ: (వుదాసీనంగా) ఎందుకలా భయపడ్తావ్? ఎవరుమాత్రం ఎక్కడున్నారు?

భా: ఇదేంటండీ, ఎవరైనా యిలా అనుకున్నారూ? అందరూ దెయ్యాలకొంపల్లోనే వుంటున్నారా?

భ: అందరూ దెయ్యాలకొంపల్లోనే వుంటున్నారు? ఉండక యక్కడికి వెళ్తారు?

భా: ఎంత మీ ఇంగ్లీషు నాకు రాకపోయినా నన్నలా ఆడిస్తారేంవండీ? మీకేం? మీరు ఆఫీసుకు పోతారు? ఈ దెయ్యాలకొంపలో వుండే దాన్ని నేనొక్కర్తినేగా...

భ: పిచ్చిదానా ... ఈ ప్రపంచమే ఒక దెయ్యాలకొంప...అలా అని యీ లోకం విడచి ఇంకే లోకానికి పోతాం...దెయ్యాల బాధపడుతూ బ్రతకవలసిందే...

భా: (కళ్లు కప్పుకొని) ఎప్పుడూ యిలానే నన్ను దెయ్యంపట్టిన మనిషిలా చూసి మాట్లాడుతారు...

భ: (లేచి ఓదారుస్తూ) అబ్బే నీకే దెయ్యాలు పట్టలేదు...ఎప్పుడూ పట్టలేవు...నివ్వెంత...గొప్పదానవే?

భా. ఇదేంటండోయ్ యెన్నడూ లేనిది...

(ఆలిండియా రేడియో సౌజన్యంతో)